

Arrest

nr. 247 806 van 20 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 28 september 2018 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 16 oktober 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 oktober 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 21 november 2019 gehoord.

1.3. Op 20 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 april 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Venezolaanse nationaliteit en bent u geboren op (...) 1994 in Maracay, gelegen in de deelstaat Aragua. U was in Venezuela steeds woonachtig in uw ouderlijk huis in het dorp San Francisco de Asis, gelegen in de gemeente Zamora in de deelstaat Aragua. In 2013 begon u sociale communicatie te studeren aan de Universidad Nacional Experimental de los Llanos Centrales Rómulo Gallegos in Suan Juan de Los Morros, gelegen in de deelstaat Guárico. Vanaf 2015, en tijdens uw studies, werkte u als social media manager.

Omwille van uw homoseksualiteit werd u door medeleerlingen en – studenten en ook door familieleden beledigd en gepest.

Vanaf 2012 zette u zich actief in voor de oppositiepartij Primero Justicia. Vooral in 2012 en 2013 nam u deel aan antiregeringsmarsen en in mindere mate in 2014 en 2015. U hielp met het maken van protestbanners en motiveerde ook andere mensen om naar deze marsen te gaan en om te gaan stemmen tijdens de verkiezingen.

Op 15 juni 2015 werd uw oom J.(...) F.(...) O.(...) F.(...) gedood bij zijn woning. De officiële uitleg was dat criminelen zijn bestelwagen wilden stelen. Naar aanleiding van de moord op uw oom protesteerden de bewoners van San Francisco de Asis tegen de hoge criminaliteit. Daarbij staken ze het politiecommissariaat in brand.

De dagen voor zijn dood hingen er mannen rond in de buurt waar u en uw oom woonden. Naar uw mening werkten ze voor de pranes, gevangenen die zichzelf hebben opgeworpen als leiders van een bende en die opereren vanuit de gevangenis, en de luceros, hun handlangers. U stelt dat ze over dezelfde kam te scheren zijn als de colectivos, gewapende burgerbewegingen gelinkt aan het Chávez-regime. Ze toonden interesse in de gronden van de boeren in jullie buurt en ook in een perceel van uw grootvader. Uw oom betrapte hen toen ze op jullie grond brandende stokken aan het plaatsten waren om er braakliggend terrein van te maken. Uw oom joeg ze toen weg. Na de moord op uw oom hielden motorrijders 's avonds uw ouderlijke huis in het oog. U zegt dat zij degenen waren die de terreinen wilden innemen en uw oom hadden gedood. U belde de politie maar kreeg geen reactie, naar u meent omdat ze verkeerdelijk dachten dat ook u en uw familie het politiecommissariaat mee in brand hadden gestoken. Twee maanden na het overlijden van uw oom trachtten criminelen uw ouderlijke woning binnen te dringen. Ze liepen echter weg toen uw broer met zijn auto kwam aangereden. Ook toen is de politie niet gekomen. In april 2016 kwamen gewapende mannen uw woning binnen tijdens een familiefeest. Ze stalen juwelen en elektronica en wilden ook de auto van uw tante stelen maar dat mislukte. Opnieuw gaf de politie geen gehoor aan jullie vraag om bescherming.

In mei 2016 nam u deel aan een betoging tegen de Nationale Kiesraad in de stad Maracay. U betoogde met een banner in uw handen waarop u kritiek uitte tegen Maduro. U en andere betogers werden die dag tegengehouden door de Guardia Nacional Bolivariana (GNB). Jullie moesten instappen in een patrouillewagen en jullie identiteitskaarten werden ingehouden. Omdat iedereen herrie begon te maken, lieten ze jullie na een vijftal minuten gaan maar jullie identiteitsdocumenten kregen jullie niet terug.

Begin juni 2016 stond u samen met een vriend en vriendin op het marktplein van uw dorp. U was voor de grap uw vriendin aan het maquilleren. Op dat moment kwam er aan onbekende man aan gewandeld. Aan zijn manier van kleden en omdat hij een moto had, leidt u af dat ook hij voor de pranes werkte. Hij vroeg of u een ‘maricon’ bent, een ‘flikker’. U beaamde dat. Hij repliceerde dat jullie een probleem zijn voor de samenleving. U zei dat dat zijn zaken niet zijn, waarop hij u op de grond duwde en begon te slaan. Hij zei nog dat hij u de volgende keer dat hij u zou zien, zou doden. U ging naar huis en vertelde aan uw ouders dat u in elkaar was geslagen. Daar uw vader niet op de hoogte is van uw seksuele geaardheid, loog u dat iemand u wou bestelen. Uw moeder verzorgde u thuis. Daar de politie u eerder geen bescherming had geboden en uw identiteitskaart was afgenomen, diende u geen klacht in tegen de man die u had aangevallen. U bleef binnen, ging niet meer werken en besloot dan Venezuela te

verlaten uit angst dat u opnieuw iets zou overkomen. Met het spaargeld dat u had van uw werk en met de hulp van uw ouders, kocht u een vliegticket naar de Dominicaanse Republiek.

Op 30 juli 2016 heeft u Venezuela verlaten. U vestigde zich in de Dominicaanse Republiek waar u eveneens aan de slag ging als social media manager en grafisch ontwerper voor lokale bedrijven. Eind 2017 zag u zich genoodzaakt om de Dominicaanse Republiek te verlaten nadat u er was tegengehouden en gecontroleerd door de migratiedienst. U kocht een ticket naar Chili. Op 22 december 2017 vloog u naar Bogota (Colombia), waar u moest overstappen op een vlucht naar Chili. In Bogota eiste de vliegtuigmaatschappij een terugticket naar Venezuela als voorwaarde om naar Chili te mogen doorreizen. U had evenwel niet de financiële middelen om dat vliegticket te betalen. Omdat u niet kon vertrekken naar Chili, bent u dan met de bus naar Venezuela gereisd. Op 26 december 2017 kwam u aan in Venezuela. U verbleef bij uw familie in San Francisco de Asis. U kwam niet buiten uit angst dat u iets zou overkomen. Op 2 januari 2018 bent u via de luchthaven Maiquetía in Caracas opnieuw naar de Dominicaanse Republiek gevlogen. Na een half jaar kreeg u er opnieuw problemen met de migratiedienst. U moest het land verlaten. U reisde met het vliegtuig naar België. U kwam hier toe op 28 september 2018 en diende op 16 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Sinds december 2018 heeft u een relatie met de Belg C.(...) L.(...). Bij een terugkeer naar uw land vreest u gedood te worden door de crimineel die u in juni 2016 in elkaar heeft geslagen of door iemand anders omwille van uw seksuele geaardheid.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw paspoort (d.d. 25/08/2014 – 24/08/2019); uw identiteitskaart (d.d. 18/07/2016 – 07/20126); documenten betreffende uw universitaire studies; uw vluchtgegevens; foto's van u en ex-partners en van u en uw huidige Belgische partner C.(...) L.(...); een kopie van de identiteitskaart en het businesskaartje van uw huidige partner en een brief waarin hij de moeilijke situatie voor homoseksuelen in Venezuela en uw vrees bij een terugkeer beschrijft; twee internetartikelen over de moord op uw oom en zes internetartikelen over de situatie van de LGBT-gemeenschap in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde vooreerst Venezuela te hebben verlaten naar aanleiding van de aanval op uw persoon in juni 2016 omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p.13 en p.18). Daarnaast stelde u dat u uw homoseksualiteit niet openlijk kan beleven in uw land en dat u er als zijnde homoseksueel geen bescherming geniet (CGVS, p.18). Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om

discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Ter zake verklaarde u dat u begin juni 2016 het slachtoffer werd van homofob geweld (CGVS, p.13). U stelde dat een onbekende man u homofobe beledigingen naar het hoofd slingerde toen u een vriendin aan het maquilleren was op straat, u in elkaar sloeg en er ermee dreigde u te doden (CGVS, p.13). Vooreerst dient er gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen. Zo liet u op de DVZ optekenen dat het incident had plaatsgevonden in april 2016 (Vragenlijst CGVS, d.d. 21/10/2019, vraag 5). Op het CGVS sprak u evenwel over de eerste week van juni 2016 (CGVS, p.3, p.13 en p.16). De exacte datum waarop u werd aangevallen, kon u zich niet herinneren (CGVS, p.16). In het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd naar opmerkingen betreffende het onderhoud op de DVZ, gaf u zelf aan dat u toen foutief had gezegd dat het incident had plaatsgevonden in april 2016 in de plaats van juni 2016 (CGVS, p.3). Als uitleg stelde u dat u toen zenuwachtig en emotioneel was (CGVS, p.3 en p.18). Het mag evenwel sterk verbazen dat u deze aanval – volgens uw verklaringen dé aanleiding voor uw vertrek (CGVS, p.13 en p.16-17) – aanvankelijk verkeerdelijk zou situeren in de tijd. Verder roept het vragen op dat hoewel u volgens uw verklaringen zwaar was toegetakeld door die onbekende man, u kreeg slagen op uw gezicht, buik, rug en benen (CGVS, p.13 en p.18), u niet naar een dokter of het ziekenhuis bent geweest maar thuis werd verzorgd door uw moeder (CGVS, p.18), wat moeilijk in overeenstemming is te brengen met de door u beschreven ernst van de aanval. U legde overigens geen enkel begin van bewijs neer om het incident te staven.

Wat betreft uw verklaring dat u geen klacht heeft ingediend tegen de dader omdat de politie u eerder geen bescherming had geboden en uw identiteitskaart was afgenomen (CGVS, p.17-18), dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Wat er ook van zij, de eenmalige aanval door een onbekende persoon in uw dorp meer dan drie jaar en een half geleden (CGVS, p.13 en p.16), kan niet als zwaarwichtig genoeg worden bestempeld om er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden. U heeft immers op geen enkel moment aangehaald dat voornoemde persoon nog van zich heeft laten horen na het incident, noch ten aanzien van u, noch ten aanzien van uw omgeving. Bovendien dient erop gewezen te worden dat u tussen 26 december 2016 en 2 januari 2017 bent teruggekeerd naar Venezuela (CGVS, p.4-5 en zie stuk 1), wat uw beweerde vrees voor voornoemde persoon ondermijnt. U stelde dat u toen moest terugkeren naar Venezuela omdat de migratiedienst van de Dominicaanse Republiek u in die periode had tegengehouden en had doen beloven om het land te verlaten daar u al een jaar illegaal in de Dominicaanse Republiek verbleef (CGVS, p.4). Als u er daadwerkelijk illegaal verbleef, is het evenwel weinig aannemelijk dat u twee weken na uw vertrek uit de Dominicaanse Republiek het land gewoon weer kon binnenkomen (CGVS, p.4-5 en zie stuk 1). Het lijkt dan ook eerder dat u doelbewust tijdens de kerstperiode was teruggekeerd naar uw familie in Venezuela.

U verklaarde voorts dat u op de lagere en middelbare school werd gepest omwille van het feit dat u homoseksueel bent. Zo werd u in het schoolkrantje 'la mariposa' genoemd, zijnde 'de vlinder', werd u uitgescholden voor 'maricon' (flikker) en wilde niemand u kiezen tijdens de sportlessen (CGVS, p.8). Gevraagd of u behalve de aangehaalde pesterijen en het incident van juni 2016 nog andere homofobe handelingen heeft meegemaakt ten aanzien van uw persoon, stelde u algemeen dat er altijd pesterijen waren vanwege uw familie, neven en nichten van uw leeftijd die negatieve opmerkingen gaven over uw meer vrouwelijke houding, maar iets specifieks herinnerde u zich op dat moment niet (CGVS, p.8). U gaf verder aan dat u uw seksuele geaardheid verborgen hield voor uw vader, broers en zussen maar meende dat ze wel hun vermoedens hadden (CGVS, 7). U stelde er nooit openlijk met hen over te hebben gesproken omdat ze zich negatief uitdrukten over homoseksuelen en u bang was voor hun reactie (CGVS, p.7-8). U verklaarde uw geaardheid te moeten onderdrukken in het bijzijn van uw familie (CGVS, p.7). Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat uw moeder en enkele nichten op de hoogte zijn van uw seksuele geaardheid (CGVS, p.7). U kon verder openlijk uw seksualiteit uiten in het

bijzijn van vrienden van het lyceum, de universiteit en andere homoseksuele vrienden van uw dorp (CGVS, p.7-8). U stelde dat u samen met twee lesbische vriendinnen en twee homovrienden een groepje vormde (CGVS, p.8). U heeft voorts twee relaties gehad in Venezuela (CGVS, p.8-9). De door u beschreven pesterijen door medestudenten en familieleden omwille van uw homoseksualiteit – hoe verwerpelijk ook – zijn gezien bovenstaande vaststellingen evenmin voldoende zwaarwichtig om te besluiten tot een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verder verklaarde u sinds 2012 politiek actief te zijn geweest voor de oppositiepartij *Primero Justicia* (CGVS, p.9-11). U stelde zich nooit bij de partij te hebben geregistreerd als lid om te vermijden dat u problemen zou krijgen aan de publieke universiteit waar u studeerde maar u nam deel aan antiregeringsmarsen, hielp met het maken van protestbanners en motiveerde ook andere mensen om naar deze marsen te gaan en om te gaan stemmen tijdens de verkiezingen (CGVS, p.9). U noemde *Franklin Borego* als leider van *Primero Justicia* in *San Francisco de Asis*, gaf aan dat hij alles organiseerde met andere leiders maar de namen van die andere leiders kon u zich niet herinneren (CGVS, p.10). Gevraagd naar namen van andere leden of sympathisanten van de partij met wie u optrok en actief was, noemde u enkel uw vriendin A.(...) C.(...) (CGVS, p.10). Gevraagd met wie nog, kwam u niet verder dan vaag aan te geven dat u via haar andere personen leerde kennen maar dat u vooral met haar optrok en dat u voorts samen met uw familie, zoals met uw oom J.(...) F.(...) O.(...) F.(...), naar de marsen ging (CGVS, p.10). Uit bovenstaande blijkt dat uw politiek activisme beperkt was.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het *Maduro*-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela

op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U stelde dat u omwille van uw steun aan de oppositie en de commentaar die u tegen het regime uitte op uw sociale media, niet was geslaagd voor de cursus interpretatieve journalistiek (CGVS, p.11). De professor zou aan u en een studiegenoot hebben gezegd dat jullie niet waren geslaagd daar jullie geen voorstander zijn van de regering (CGVS, p.11). Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat dit voorval onvoldoende zwaarwichtig is om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden.

Voorts verklaarde u dat uw identiteitskaart tijdens een protest in mei 2016 werd afgenomen door de Guardia Nacional Bolivariana (CGVS, p.17). Op de DVZ had u aangegeven niet zeker te weten of uw gegevens toen werden geregistreerd (Vragenlijst CGVS, d.d. 21/10/2019, vraag 3). Dat de GNB uw identiteitskaart tijdens een demonstratie zou hebben ingehouden, is vooreerst een blote bewering. Andere problemen omwille van uw beperkte politieke activiteiten, heeft u niet aangehaald. Dat u bij de Venezolaanse autoriteiten zou zijn gekend als opposant, wordt daarnaast ondermijnd door de vaststelling dat u Venezuela op 30 juli 2016 legaal heeft verlaten vanaf de luchthaven Maiquetía in Caracas, dat u Venezuela met de bus terug bent binnengekomen op 26 december 2017 via een legale grensovergang in Táchira en dat u uw land een laatste keer legaal heeft verlaten op 2 januari 2018 vanaf de luchthaven Maiquetía (CGVS, p.4-5 en zie stuk 1). Gevraagd of alles rustig was verlopen de twee keer dat u Venezuela heeft verlaten, meende u dat u bij uw vertrek in 2018 twee keer werd tegengehouden door militairen (CGVS, p.18). De eerste keer maakten ze uw zak open, keken wat erin zat en lieten u verdergaan (CGVS, p.18-19). De tweede keer vroegen ze geld. U zei dat u niets had, waarop ze reageerden dat u moest maken dat u wegkwam (CGVS, p.18). Uit niets blijkt dat u op de luchthaven omwille van uw politieke standpunt werd staande gehouden.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw beperkte politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw steun aan Primero Justicia.

Verder vertelde u nog over de moord op J.(...) F.(...) O.(...) F.(...), volgens uw verklaringen uw oom, in juni 2015 en haalde u ter zake aan dat uw ouderlijke woning hierna in het oog werd gehouden door motorrijders (CGVS, p.13-15). Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u zelf duidelijk wilde benadrukken dat de moord op deze persoon niet de reden was van uw vertrek uit Venezuela (CGVS, p.15). U stelde dat hij zozegzegd werd gedood omdat de ouders uit waren op zijn bestelwagen maar dat dat niet de werkelijke reden was (CGVS, p.13-14). Op de DVZ en ook op het CGVS gaf u eerst aan dat hij werd gedood door de colectivos omwille van politieke motieven (Vragenlijst CGVS, d.d. 21/10/2019, vraag 5 en CGVS, p.14). Daarna stelde u dan weer dat u en uw familie denken dat hij werd gedood omdat hij kort voordien de inname van een perceel grond van uw grootvader – volgens uw verklaringen op bevel van de maffia die opereren vanuit de gevangenis – had verhinderd (CGVS, p.13-15). Een element dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken nergens heeft aangehaald. Uw incoherente verklaringen over de motieven van de moord, roepen ernstige vragen op. Bovendien blijven het enkel vermoedens van uwentwege, niet gestaafd aan de hand van concrete elementen. Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat in de door u neergelegde artikelen wordt vermeld dat J.(...) F.(...) O.(...) F.(...) werd overvallen door vijf personen die zijn bestelwagen wilden stelen toen hij de garagepoort bij zijn huis opende, dat hij zich verzette en vervolgens in de rug werd geschoten (zie stuk 7). Er wordt helemaal niets gezegd over een wraakactie omwille van politieke redenen of een landconflict. U stelde voorts dat de moordenaar nooit werd gevonden (CGVS, p.14), maar in één van de artikelen staat te lezen dat twee van hen werden gearresteerd (zie stuk 7). Het mag verbazen dat u dat niet vermeldde.

U verklaarde verder dat er in april 2016 gewapende mannen uw woning zijn binnengekomen tijdens een familiefeest (CGVS, p.14-15). U stelde dat ze juwelen en elektronica hebben gestolen en ook de auto van uw tante wilden stelen, wat mislukte (CGVS, p.15). U gaf verder aan dat de politie werd gebeld maar dat ze niet hebben geholpen (CGVS, p.15). Gevraagd wat die inbraak had te maken met de maffia en de grond van uw grootvader, meende u dat het dezelfde bende was die daarachter zat, de colectivos, de maffia die opereren vanuit de gevangenis (CGVS, p.15). Ter verduidelijking gevraagd hoe u weet dat het over dezelfde mensen gaat, kwam u niet verder dan te stellen dat ze wapens hebben en de macht hebben (CGVS, p.15). U erop gewezen dat het erop lijkt dat die diefstal toch niets te maken

heeft met de terreinen van uw grootvader, repliceerde u kort dat u dat begreep op uw eigen manier (CGVS, p.15). Uw uitleg bleef aldus veel te vaag om een link tussen de beschreven gebeurtenissen aannemelijk te maken. Hetzelfde kan worden gezegd over de poging tot inbraak twee maanden na de moord op uw oom (CGVS, p.15). U vertelde dat er personen waren die rondjes draaiden rond uw woning, dat er iemand over het hek sprong en wegliep toen uw broer kwam aangereden en toeterde (CGVS, p.16). U belde uw nicht en zij belde de politie maar opnieuw gaven ze geen gehoor aan jullie vraag om bescherming (CGVS, p.14). Gevraagd wat die personen van plan waren, repliceerde u te denken dat ze wilden stelen of u wilden doden. U gaf aan dat u in die periode heel bang was vanwege de moord op uw oom (CGVS, p.16). Hierbij dient herhaald te worden dat u een link evenwel niet kon concretiseren. De diefstal en poging tot diefstal zijn gemeenrechtelijke feiten die bezwaarlijk kunnen worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw verklaring dat de politie u en uw familie geen bescherming meer bood omdat ze jullie verkeerdelijk de schuld gaven van het in brand steken van het politiecommissariaat naar aanleiding van de moord op uw oom (CGVS, p.14-15), dient er opgemerkt te worden dat het een louter blote bewering van uwentwege is.

Ten slotte nog gevraagd naar de huidige situatie betreffende de grond van uw grootvader, antwoordde u dat uw moeder u heeft verteld dat een andere oom geld heeft betaald aan de pranes en dat er wordt gezaaid op het perceel (CGVS, p.16). U maakte geen melding van andere problemen vanwege dat grondconflict en/of de moord op J.(...) F.(...) O.(...) F.(...). Er blijkt aldus geen nood aan internationale bescherming uit.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van

nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Ter zake dient opgemerkt te worden dat u in Venezuela altijd woonachtig was bij uw ouders die eigenaar zijn van een huis in San Francisco de Asis (CGVS, p.4). Uw vader werkt als landbouwer (CGVS, p.6). U heeft universitaire studies gevolgd en van 2015 tot uw vertrek uit Venezuela in de zomer van 2016 werkte u als social media manager (CGVS, p.5). Al uw halfbroers en –zussen hebben werk in Venezuela (CGVS, p.6). U kon uw vliegtickets met eigen spaargeld en de hulp van uw ouders bekostigen (CGVS, p.4-5). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/ financiële situatie in uw land van nationaliteit kan dan ook niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald

profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort, uw identiteitskaart, de documenten betreffende uw universitaire studies en uw vluchtgegevens, bevatten enkel informatie over uw identiteit, studies en reisweg die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de foto's van u en ex-partners, van u en uw huidige partner C.(...) L.(...), zijn identiteits- en werkgegevens, de brief die door hem werd opgesteld, en de zes internetartikelen over de situatie van LGBT in Venezuela, dient er opgemerkt te worden dat het CGVS uw seksuele geaardheid niet in vraag stelt. U heeft doorheen uw verklaringen evenwel niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat omwille van uw homoseksualiteit. De voorgelegde documenten veranderden daar niets aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker vraagt derhalve in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen, waartoe hij verwijst naar diverse rapporten en krantenartikelen.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken bij zijn verzoekschrift.

2.2.2. Per drager brengt verwerende partij op 5 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij met volgende nieuwe elementen: de COI Focus “Venezuela: seksuele minderheden en transgenders” van 25 november 2020 en weblinks naar OCHCR, “Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight” van juni 2018, de COI Focus “Venezuela: Situation sécuritaire” van 4 april 2019, de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019, OCHCR, “Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela” van juli 2019, “Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020” van juni 2020, “EASO. Venezuela Country Focus” van augustus 2020 en de COI Focus “Venezuela: Situatieschets” van 15 mei 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn. Deze bepaling heeft betrekking op het onderzoek van een volgend verzoek om internationale bescherming, daar waar uit het administratief dossier niet blijkt dat *in casu* een volgend verzoek om internationale bescherming voorligt. Het enig middel is, wat de aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert aan dat hij zich vanaf 2012 inzette voor de oppositiepartij Primero Justicia waarbij hij deelnam aan antiregeringsmarsen, het maken van protestbanners en het motiveren van andere mensen om naar deze marsen te gaan en om te gaan stemmen tijdens de verkiezingen.

Verzoeker geeft aan dat zijn oom J. F. O. F. op 15 juni 2015 werd gedood, dat hierop protest is ontstaan van de bewoners van het dorp en dat het politiecommissariaat in brand werd gestoken. Verzoeker vermoedt dat zijn oom gedood werd omdat hij leden van de *pranes* en de *luceros* heeft weggejaagd van het stuk grond van verzoekers grootvader. Na dit incident hielden motorrijders 's avonds verzoekers ouderlijke huis in het oog. Twee maanden na het overlijden van verzoekers oom werd er volgens verzoeker een poging tot inbraak gedaan in zijn ouderlijke woning. In april 2016 kwamen vervolgens gewapende mannen zijn woning binnen tijdens een familiefeest waarop zij juwelen en elektronica stalen en probeerden om de auto van zijn tante te stelen, hetgeen mislukte. De politie zou in deze gevallen geen gehoor hebben gegeven aan de vraag om bescherming van verzoekers familie omdat zij verkeerdelijk dachten dat verzoeker en zijn familie het politiecommissariaat mee in brand zouden hebben gestoken.

Verzoeker merkt verder op dat hij in mei 2016 deelnam aan een betoging tegen de Nationale Kiesraad in de stad Maracay. Hij zou daarbij samen met andere betogers zijn tegengehouden door de Guardia Nacional Bolivariana (GNB). Hoewel zij na een vijftal minuten werden vrijgelaten, kregen verzoeker en de overige betogers hun ingehouden identiteitskaarten niet terug.

Verzoeker merkt daarnaast op te vrezen te worden vervolgd omwille van zijn homoseksualiteit. Zo geeft hij aan dat hij door medeleerlingen en -studenten, alsook door familieleden werd beledigd en gepest. Ook zou hij begin juni 2016 het slachtoffer zijn geworden van een aanval door een persoon, die volgens hem voor de *pranes* werkte omwille van zijn geaardheid. Verzoeker heeft na dit incident besloten om Venezuela te verlaten, hetgeen hij ook effectief deed op 30 juli 2016. Daarbij vestigde hij zich in de Dominicaanse Republiek, waar hij evenwel diende te vertrekken omdat hij er illegaal zou hebben verbleven. Ten gevolge hiervan is hij op 26 december 2017 Venezuela opnieuw binnen gereisd, om het land opnieuw te verlaten op 2 januari 2018 naar de Dominicaanse Republiek. Na zes maanden zou verzoeker opnieuw problemen hebben gekregen met de migratiedienst en is hij naar België gereisd.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) wat betreft de aanval op zijn persoon in juni 2016 omwille van zijn seksuele geaardheid, zijn verklaring dat hij zijn

homoseksualiteit niet openlijk kan beleven in zijn land en hij er als homoseksueel zijnde geen bescherming geniet, moet worden opgemerkt als volgt (1) hoewel verzoekers homoseksualiteit niet in twijfel wordt getrokken, kan het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan maken. Echter blijkt uit diezelfde informatie ook dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, wordt er geen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolgingen van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit en kunnen homoseksuelen zich vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Hoewel een effectieve bescherming door de autoriteiten niet altijd gegarandeerd is, kan wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien werden er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Hoewel de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt. Bijgevolg kan niet *a priori* worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging en moet de vrees *in concreto* worden aangetoond, (2) verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop het incident heeft plaatsgevonden en hoewel hij bij aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen laat optekenen hierover een vergissing te hebben gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken, het niet aannemelijk is dat verzoeker deze aanval, die volgens hem de reden uitmaakte voor zijn vertrek uit Venezuela, eerst verkeerdelijk in de tijd zou situeren, (3) het niet aannemelijk is dat verzoeker, ondanks het feit dat hij volgens zijn verklaringen zwaar was toegetakeld door de onbekende man, niet naar een dokter of ziekenhuis is geweest maar thuis werd verzorgd door zijn moeder, (4) verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt om het incident te staven, (5) wat betreft het feit dat hij geen klacht heeft ingediend omdat de politie hen eerder geen bescherming zou hebben geboden, kan worden verwezen naar hetgeen volgt, (6) hoe dan ook, een eenmalige aanval door een onbekende persoon in zijn dorp meer dan drieënhalf jaar geleden niet voldoende zwaarwichtig is om er een gegronde vrees voor vervolging uit af te leiden, hij geen gewag maakt van het feit dat deze persoon nog iets van zich heeft laten horen aan verzoeker of diens familie en hij bovendien is teruggekeerd naar Venezuela tussen 26 december 2016 en 2 januari 2017, waarbij geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als zou hij de Dominicaanse Republiek hebben moeten verlaten omdat hij er illegaal verbleef en (7) de door verzoeker beschreven pesterijen door medestudenten en familieleden omwille van zijn homoseksualiteit, hoe verwerpelijk ook, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, hij bovendien aangeeft dat zijn moeder en enkele nichten op de hoogte zijn van zijn seksuele geaardheid, hij zijn seksualiteit openlijk kon uiten in het bijzijn van vrienden van het lyceum, de universiteit en de andere homoseksuele vrienden van zijn dorp en hij voorts twee relaties heeft gehad in Venezuela, hetgeen zijn bewering dat hij zijn homoseksualiteit moet onderdrukken relativeert; (ii) wat betreft verzoekers verklaring sinds 2012 politiek actief te zijn geweest voor de oppositiepartij Primero Justicia moet worden vastgesteld dat (1) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn politiek activisme beperkt was, (2) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk, (3) verzoekers verklaring dat hij niet geslaagd was voor de cursus interpretatieve journalistiek omdat hij geen voorstander van de regering was, onvoldoende zwaarwichtig is om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden, (4) wat betreft verzoekers bewering dat zijn identiteitskaart werd afgenomen tijdens een protest in mei 2016 door de GNB moet worden opgemerkt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven niet zeker te weten of zijn gegevens toen geregistreerd werden, hij zich beperkt tot een blote bewering en hij geen melding maakt van andere problemen omwille van zijn beperkte politieke activiteiten, alsook dat de vaststellingen dat hij Venezuela op 30 juli 2016 legaal heeft verlaten, op 26 december 2017 Venezuela opnieuw heeft betreden via een legale grensovergang om het land legaal te verlaten op 2 januari 2018 er niet op wijst dat hij gekend is bij de Venezolaanse autoriteiten en (5) verzoeker bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België

in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, dan wel dat hij bij een terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn steun aan de Primero Justicia; (iii) verzoeker zelf aangeeft dat de moord op zijn oom J. F. O. F. niet de reden was voor zijn vertrek uit Venezuela, hij incoherente verklaringen aflegt over de motieven van deze moord en zijn verklaringen bovendien tegenstrijdig zijn met de door hem voorgelegde artikelen; (iv) verzoekers uitleg over de link tussen de diefstal en poging tot diefstal met de maffia die het op de grond van zijn grootvader zouden hebben gemunt zodanig vaag is dat de link niet kan worden aangetoond, deze diefstal en poging tot diefstal gemeenrechtelijke feiten betreffen die niet gelijkgesteld kunnen worden met een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zijn argumentatie als zou de politie zijn familie geen bescherming meer hebben geboden omdat zij hen verkeerdelijk de schuld gaven van het in brand steken van het politiecommissariaat een blote bewering betreft en verzoeker, gevraagd naar de huidige situatie van de grond van zijn grootvader, geen gewag maakt van andere problemen vanwege dat grondconflict en/of de moord op zijn oom en (v) de overige documenten die verzoeker heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.4.3.1. Verzoeker verklaart vooreerst Venezuela te hebben verlaten naar aanleiding van een aanval op zijn persoon in juni 2016 omwille van zijn seksuele geaardheid (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.5. en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13 en 18). Daarnaast merkt verzoeker op dat hij zijn homoseksualiteit niet openlijk kan beleven in zijn land van herkomst en dat hij er als zijnde homoseksueel geen bescherming geniet (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18).

De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers homoseksuele geaardheid niet in twijfel trekt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen benadrukt echter terecht dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In dit verband wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor

komt dat de antidiscriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.” Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in de aanvullende nota die de verwerende partij op 5 januari 2021 bijbrengt en waaraan de COI Focus “Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders” van 25 november 2020 wordt gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Inzake verzoekers persoonlijke situatie als homoseksuele man in Venezuela oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing als volgt:

“Ter zake verklaarde u dat u begin juni 2016 het slachtoffer werd van homofoob geweld (CGVS, p.13). U stelde dat een onbekende man u homofobe beledigingen naar het hoofd slingerde toen u een vriendin aan het maquilleren was op straat, u in elkaar sloeg en er ermee dreigde u te doden (CGVS, p.13).

(...)

Verder roept het vragen op dat hoewel u volgens uw verklaringen zwaar was toegetakeld door die onbekende man, u kreeg slagen op uw gezicht, buik, rug en benen (CGVS, p.13 en p.18), u niet naar een dokter of het ziekenhuis bent geweest maar thuis werd verzorgd door uw moeder (CGVS, p.18), wat moeilijk in overeenstemming is te brengen met de door u beschreven ernst van de aanval. U legde overigens geen enkel begin van bewijs neer om het incident te staven.

Wat betreft uw verklaring dat u geen klacht heeft ingediend tegen de dader omdat de politie u eerder geen bescherming had geboden en uw identiteitskaart was afgenomen (CGVS, p.17-18), dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Wat er ook van zij, de eenmalige aanval door een onbekende persoon in uw dorp meer dan drie jaar en een half geleden (CGVS, p.13 en p.16), kan niet als zwaarwichtig genoeg worden bestempeld om er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden. U heeft immers op geen enkel moment aangehaald dat voornoemde persoon nog van zich heeft laten horen na het incident, noch ten aanzien van u, noch ten aanzien van uw omgeving. Bovendien dient erop gewezen te worden dat u tussen 26 december 2016 en 2 januari 2017 bent teruggekeerd naar Venezuela (CGVS, p.4-5 en zie stuk 1), wat uw beweerde vrees voor voornoemde persoon ondermijnt. U stelde dat u toen moest terugkeren naar Venezuela omdat de migratiedienst van de Dominicaanse Republiek u in die periode had tegengehouden en had doen beloven om het land te verlaten daar u al een jaar illegaal in de Dominicaanse Republiek verbleef (CGVS, p.4). Als u er daadwerkelijk illegaal verbleef, is het evenwel weinig aannemelijk dat u twee weken na uw vertrek uit de Dominicaanse Republiek het land gewoon weer kon binnenkomen (CGVS, p.4-5 en zie stuk 1). Het lijkt dan ook eerder dat u doelbewust tijdens de kerstperiode was teruggekeerd naar uw familie in Venezuela.

U verklaarde voorts dat u op de lagere en middelbare school werd gepest omwille van het feit dat u homoseksueel bent. Zo werd u in het schoolkrantje ‘la mariposa’ genoemd, zijnde ‘de vlinder’, werd u uitgescholden voor ‘maricon’ (flikker) en wilde niemand u kiezen tijdens de sportlessen (CGVS, p.8). Gevraagd of u behalve de aangehaalde pesterijen en het incident van juni 2016 nog andere homofobe handelingen heeft meegemaakt ten aanzien van uw persoon, stelde u algemeen dat er altijd pesterijen waren vanwege uw familie, neven en nichten van uw leeftijd die negatieve opmerkingen gaven over uw meer vrouwelijke houding, maar iets specifieks herinnerde u zich op dat moment niet (CGVS, p.8). U gaf verder aan dat u uw seksuele geaardheid verborgen hield voor uw vader, broers en zussen maar meende dat ze wel hun vermoedens hadden (CGVS, 7). U stelde er nooit openlijk met hen over te hebben gesproken omdat ze zich negatief uitdrukten over homoseksuelen en u bang was voor hun reactie (CGVS, p.7-8). U verklaarde uw geaardheid te moeten onderdrukken in het bijzijn van uw familie (CGVS, p.7). Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat uw moeder en enkele nichten op de hoogte zijn van uw seksuele geaardheid (CGVS, p.7). U kon verder openlijk uw seksualiteit uiten in het bijzijn van vrienden van het lyceum, de universiteit en andere homoseksuele vrienden van uw dorp (CGVS, p.7-8). U stelde dat u samen met twee lesbische vriendinnen en twee homovrienden een groepje vormde (CGVS, p.8). U heeft voorts twee relaties gehad in Venezuela (CGVS, p.8-9). De door u beschreven pesterijen door medestudenten en familieleden omwille van uw homoseksualiteit – hoe verwerpelijk ook – zijn gezien bovenstaande vaststellingen evenmin voldoende zwaarwichtig om te besluiten tot een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.”

Daargelaten de vaststelling dat het tijdsverloop sinds de feiten en de vraag om zijn relaas bondig uiteen te zetten op de Dienst Vreemdelingenzaken geen verschoningsgronden kunnen vormen voor inconsistente verklaringen, dient erop gewezen dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

inderdaad heeft aangegeven dat hij de datum van het incident waarbij hij slachtoffer zou zijn geworden van een aanval door een voor hem onbekende man omwille van zijn homoseksuele geaardheid foutief heeft weergegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). De Raad merkt in dit verband evenwel op dat het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent de tegenstrijdige verklaringen aangaande het tijdstip van het incident in 2016 bijkomstig is en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker beargumenteert dat hij niet in een stad woonde, dat er in zijn wijk geen ziekenhuis is maar alleen een ambulante wachtpost waar altijd een lange wachtrij staat en hij er dan ook van overtuigd was dat hij thuis een veel betere en snellere verzorging ging krijgen, moet erop gewezen dat hij zich te dezen bedient van een blote bewering die bovendien niet kan verklaren dat hij ook na het toedienen van de eerste zorgen door zijn moeder geen arts heeft opgezocht. De vaststelling dat verzoeker niet naar een dokter of een ziekenhuis is geweest, ondermijnt dan ook zijn verklaringen over de ernst van de aanval (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13 en 18). Bovendien laat verzoeker ook tot op heden na om enig begin van bewijs voor te leggen om dit incident te staven. Hoe dan ook dient erop gewezen dat de door verzoeker aangehaalde eenmalige aanval door een onbekende persoon in zijn dorp in 2016, met wie hij noch zijn familie naderhand nog problemen heeft gekend, op zich onvoldoende zwaarwichtig is om er een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uit af te leiden.

Verzoeker vervolgt nog dat hij een boete heeft betaald waardoor zijn illegale statuut in de Dominicaanse Republiek werd gewist en dat dit ook "*de reden [was] waarom zij (verzoekende partij) het land verlaten had*". Ter zitting toont hij deze boete. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van een uitleg achteraf waarvan hij nooit eerder melding heeft gemaakt. De vraag rijst waarom verzoeker niet eerder melding heeft gemaakt van deze boete. Alleszins, hiermee doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker benadrukt dat uit verschillende rapporten blijkt dat de LGBT-gemeenschap het heel erg moeilijk heeft in Venezuela en er nog steeds gediscrimineerd wordt, en in dit verband onder meer verwijst naar een artikel "*Living in Venezuela Now is Hard, Being LGBT Makes it Harder*" van 4 februari 2019 en het artikel "*Venezuela lags behind on women's and LGBT rights*" van 10 juli 2015, merkt de Raad op dat de in de bestreden beslissing en de in de aanvullende nota gedane vaststellingen met betrekking tot de algemene situatie voor homoseksuelen in Venezuela steun vinden in de COI Focus "*Venezuela. Homoseksualiteit*" van 14 januari 2019 en de COI Focus "*Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders*" van 25 november 2020, die werden opgenomen in het administratief dossier (map 'Landeninformatie') en in het rechtsplegingsdossier (stuk 9). De informatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift ligt in lijn met voormelde vaststellingen en kan hierop geen ander licht werpen. Gelet op deze informatie kan niet worden betwist dat homoseksuelen vaak gestigmatiseerd worden door de Venezolaanse maatschappij en het slachtoffer kunnen worden van agressie en dat ook de autoriteiten zich schuldig kunnen maken aan bepaalde vormen van geweld tegen de LGBTI-gemeenschap. Gelet op het geheel van de hoger aangehaalde bevindingen kan deze informatie echter niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd omwille van zijn seksuele geaardheid. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

2.3.4.3.2. Verzoeker verklaart verder dat hij sinds 2012 politiek actief is geweest voor de oppositiepartij Primero Justicia (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9-12).

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020, p. 50 e.v. '*targeted profiles*' en p. 95-106 '*colectivos*'; COI Focus, p. 12-14). Daarbij worden zowel '*high profile*' als '*low profile*' activisten gevisieerd (EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids-

en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De landeninformatie (zie administratief dossier, map 'Landeninformatie', rechtsplegingsdossier, stuk 9) bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht "*Venezuela 2020*" van juni 2020, p. 38-39 'risico voor *low-level* demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020, p. 52).

Uit de landeninformatie blijkt wel dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden, zodat het enkele feit dat verzoeker heeft deelgenomen aan betogingen in zijn land niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Verzoeker slaagt er *in casu* echter niet in aannemelijk te maken dat hij persoonlijk werd gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, dan wel dat hij persoonlijk zal worden gevisieerd bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

Met het betoog in het verzoekschrift dat de autoriteiten iedereen viseren die zich openlijk uit als lid van de oppositie, beperkt verzoeker zich in wezen tot het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij er echter niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden considereert dat (1) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn politiek activisme beperkt was, (2) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk, (3) verzoekers verklaring dat hij niet geslaagd was voor de cursus interpretatieve journalistiek omdat hij geen voorstander van de regering was onvoldoende zwaarwichtig is om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden en (4) wat betreft verzoekers bewering dat zijn identiteitskaart werd afgenomen tijdens een protest in mei 2016 door de GNB moet worden opgemerkt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven niet zeker te weten of zijn gegevens toen geregistreerd werden, hij zich beperkt tot een blote bewering en hij geen melding maakt van andere problemen omwille van zijn beperkte politieke activiteiten, alsook dat de vaststellingen dat hij Venezuela op 30 juli 2016 legaal heeft verlaten, op 26 december 2017 Venezuela opnieuw is binnengekomen via een legale

grensovergang om het land legaal te verlaten op 2 januari 2018 er niet op wijst dat hij gekend is bij de Venezolaanse autoriteiten.

Gelet op de voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die door verzoeker op geen enkele concrete wijze worden weerlegd in het verzoekschrift, maakt hij niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten.

Het is de Raad niet duidelijk op welk rapport van UNHCR verzoeker zich beroept om te stellen dat het deelnemen aan betogingen volstaat om door de Venezolaanse autoriteiten als opposant te worden gezien en te worden vervolgd. In zoverre verzoeker doelt op de *Guidance Note* van UNHCR van 21 mei 2019, dient te worden vastgesteld dat nergens in dit document kan worden gelezen dat een deelname aan betogingen *ipso facto* aanleiding geeft tot vervolging door de Venezolaanse autoriteiten. Zoals hoger wordt uiteengezet, en door verzoeker niet wordt weerlegd, maakt hij niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, dan wel dat hij bij een terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn steun aan de *Primero Justicia*.

2.3.4.3.3. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig, dan wel onvoldoende zwaarwichtig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.4.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

Voor zover verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst

de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus, p. 16-17).

Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie, inlichtingendiensten en de *collectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de COI Focus. “*Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020*” blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Verzoeker is evenwel niet afkomstig uit één van deze deelstaten. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat verzoeker afkomstig is en steeds woonachtig is geweest in het dorp San Francisco de Asis, gemeente Zamora in de deelstaat Aragua. Uit de landeninformatie kan, hoewel er kan worden aangenomen dat het gemeenrechtelijk geweld er bijzonder ernstig is, niet worden afgeleid dat er in de deelstaat Aragua thans een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Met het betoog dat het geweld in Venezuela niet genegeerd kan worden, de argumentatie dat de situatie er compleet uit de hand is gelopen, het verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit rapporten en krantenartikelen, toont verzoeker immers niet aan dat er in de deelstaat Aragua actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie die door verzoeker wordt aangehaald ligt immers in lijn en is grotendeels minder actueel dan de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de “*Guidance Note*” van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoeker verwijst, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

2.3.5.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET